

Ένας κόσμος με πετρωμένη συνείδηση

Γράφει ο **Σαράντος Καργάκος** (Ιστορικός - Συγγραφέας)

Ισως είναι δική μου ιδιοτροπία αλλά με ένοχλει αφάνταστα να διαβάζω βιβλία που αναφέρονται δήθεν στη σύγχρονη θρησκολογία αλλά να πουλάνε στον αναγνώστη μια ύπουλη σαπρή φιλοσοφία ή λογοτεχνία. Γι' αυτό πουλάνε σαν πορνογραφήματα!

Όμολογουμένως **υπάρχουν στον καιρό μας συγγραφείς και διανοούμενοι παντός τύπου που ενώ –υποτίθεται– μάχονται για ύψηλές ήθικες αρχές, οι ίδιοι έχουν αρχές σαν αυτές του δαιμόνιου Γάλλου διπλωμάτη Ταλλεϋράνδου για τον οποίο είχε λεχθεί το άπίθανο: «Τον αγόρασαν όλοι, μὰ τούς πούλησε όλους. Τον μόνο που δεν πούλησε ήταν ή μητέρα του· και τοῦτο διότι ἦταν... ὀρφανός!».**

Σαράντος Ι. Καργάκος

Πολλοί στα χρόνια μου, πουλώντας κάλπικη πνευματικότητα και έπιστημονικότητα, έφθασαν ψηλά και φόρεσαν τηβένους ή άλλες επίσημες ένδυμασίες. Δεν αποκλείω ούτε το ράσο. Όντως, ή τέτοια στολή ταίριαζε πάνω τους σαν δεύτερη επιδερμίδα. Πριν από χρόνια κάποιος νεόφυτος ιστορικός έλέγχοντας μια μελέτη μου σχετικά με τις άγριότητες –παντελώς άσκοπες– που έγιναν στη διάρκεια της Γαλλικής Έπαναστάσεως, βρήκε να μου πει τοῦτο τὸ ἀποστομωτικὸ, ὅτι δηλαδή οι έπαναστάσεις δεν γίνονται με ροδόσταμο! Μόνο που ή φράση αυτή δεν ήταν προϊόν τῆς δικῆς του κεφαλῆς. Τὴν εἶχε πει ὁ Σεμπασιαν Σαπφόρ στο σπουδαῖο Γάλλο τραγικὸ συγγραφέα Μαρμοντέλ (1723-1799) που για κάποιον διάστημα «φιλοξενήθηκε» στη Βαστίλλη.

Πολλοί αποροῦν πῶς και γιατί κάποια επιδέξια μηδενικά κατορθώνουν να φθάσουν ψηλά, παρακάμπτοντας τούς νόμους και περνώντας μέσα από... ὑπονόμους. Άς μὴ γελιομάστε. **Όπως έχει λεχθεί από παλιά, ὁ νόμος είναι στο μεγαλύτερο μέρος του μια ταχυδακτυλουργία - χάρτινη τίγρη που φυλάει τὸ ναὸ μιᾶς τυφλῆς, τώρα και κουφῆς, θεᾶς.** Άν κοιτάξουμε γύρω μας, θα δοῦμε να κυκλοφοροῦν πλῆθος ἔννομοι ἀπατεῶνες. Η κλίμακα τῶν ἀξιῶν στην ἐποχή μας έχει ἀνατραπεί ὁλοσχερῶς.

Δεν ὑπάρχει ήθικη ταυτότητα. Πολλοί σοῦ δηλώνουν με κυνικότητα ὅτι για να φᾶς με τὸ διάβολο, πρέπει να ἔχεις μακρύ κουτάλι. **Ποιὸς καταδέχεται να καθίσει στο τραπέζι τοῦ Θεοῦ, που είναι φτωχότερο και από τὰ σπαρτιατικὰ συσσίτια, τὰ περίφημα «φιδίτια»;** Φίδια που σε φάγανε, ἄν

σὰν τὸν Ἡρακλῆ, ἀκολουθήσεις τὸ δρόμο τῆς ἀρετῆς! Ἡ ἄνοδος μὲ πλάγιους τρόπους φορτίζει τὴ ματαιοδοξία καὶ τὴ φιλαρέσκεια πολλῶν.

Καὶ ἡ φιλαρέσκεια κάνει τὴ ζωὴ τους περισσότερο ἐλκυστική, περισσότερο θελκτική. Ποιὸς ἀντέχει σήμερα στὴν ἐποχὴ τῶν ἐπιπλεόντων φροκάλων χωρὶς μιὰ ἐπίσημη θέση σὲ κάποιον ὄργανισμό, ὅταν μάλιστα οἱ κατέχοντες τὶς θέσεις αὐτὲς εἶναι ἀδρὰ μισθοδοτούμενοι;

Φοβᾶμαι ὅτι αὐτὸς ὁ διογκούμενος «ἐαυτουλισμός» ἔκανε τὴ χώρα μας ἓναν ἀσθενικὸ σφυγμό. Σὰν λαὸς δὲν ἔχουμε πλέον ἐθνικὸ παλμό. Σὰν τοὺς «Μοιραίους» τοῦ Βάρναλη προσμένουμε –ἀφοῦ ὁ Μεσσίας δὲν ἔρχεται– τὴν τελειωτικὴ καταβύθισή μας στὸ σκοτάδι.

Κατὰ καιροὺς ἐμφανίζονται κάποιοι ἐπίδοξοι σωτῆρες –κάποιοι μὲ σωρὸ φανταστικὰ λεφτὰ– ποὺ ὑπόσχονται νὰ βροῦν διέξοδο στὸ ἀδιέξοδο ὅπου ἔχουμε βρεθεῖ.

Καὶ εἶναι τόσο πειστικοί καὶ σοβαροί, ποὺ λὲς καὶ κάθε μέρα κουβεντιάζουν μὲ τὸ Θεὸ! Συχνὰ, διερωτῶμαι, ὑπάρχει σωσμός; Ναι, ἂν γίνει μέσα μας σεισμός καὶ στὸ χάσμα ποὺ θ' ἀνοίξει ὁ σεισμός φυτρῶσουν ἄνθη, ὅπως λέει ὁ Σολωμός. Γιὰ νὰ βγοῦμε ἀπὸ τὰ δαιδαλώδη ἀδιέξοδα, πρέπει νὰ ἐπανακτῆσουμε τὸ ποιητικὸ αἶσθημα τῆς ζωῆς.

Σήμερα ἀκόμη καὶ οἱ καλοὶ ἔχουν σκληρύνει πολὺ. **Μόνον ἡ ἀθωότητα, ἡ ποιητικὴ εὐαισθησία μπορεῖ νὰ ξανανοίξει τὸ μυαλό μας. Ὅταν δὲν μᾶς συγκινεῖ τὸ χαμόγελο ἐνὸς κοιμισμένου μωροῦ ἢ ἡ θεὰ μιᾶς γριούλας ποὺ μισοκοιμᾶται στὴ λιακάδα, τὶ ἄλλο μπορεῖ νὰ μᾶς συγκινήσει;** Ὅ,τι μπορεῖ νὰ μᾶς ταρακουνήσει, ὅ,τι μπορεῖ ἀπλῶς νὰ μᾶς ἀναδείξει ἢ νὰ μᾶς φωταγωγήσει δὲν προσφέρει συγκίνηση· τὸ πιθανώτερο εἶναι νὰ προσφέρει μιὰ ψυχικὴ σκλήρυνση καὶ μιὰ πετρωμένη συνείδηση.

03.10.2017

Πηγή: www.sarantoskargakos.gr/